

Sygn. akt II K 273/13

WYROK

ZAO CZNY W STOSUNKU DO P. R. (1)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Mariusza Łojko

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r., 25 czerwca 2013 r., 15 lipca 2014 r.

sprawy

1. P. R. (1)

s. J. i W. z domu J.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 17 stycznia 2013 roku w P. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,14 grama przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

tj. przestępstwa z art. 62 pkt. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. A. A. (1)

s. J. i A. z domu W.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

2. W marcu 2012 roku w P. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. R. (2) środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 0,3 grama za kwotę 10 zł przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. uznaje oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu P. R. (2) okres zatrzymania w dniach 17.01.2013 r. – 18.01.2013 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. uniewinnia oskarżonego A. A. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek przez zniszczenie na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego – suszu ziela konopi opisanego w punkcie 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/6/13 - k. 31;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. R. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 442,80 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego P. R. (1) z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa;

VII. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w sprawie oskarżonego A. A. (1) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 273/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

17 stycznia 2013 r. w godzinach wieczornych funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. E. P. (1) oraz D. K. wylegitymowali w rejonie ulicy (...) w P. - P. R. (1). W związku z jego nerwowym zachowaniem się sprawdzono jego odzież. W wewnętrznej kieszeni kurtki ujawniono zwitek folii z zielonym suszem. W KPP w P. substancję przebadano testerem narkotykowym, który wykazał, że zabezpieczony u P. R. (1) susz to marihuana o wadze 0,14 grama. W związku z powyższym P. R. (1) zatrzymano.

Następnego dnia rano P. R. (2) podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego przyznał się do posiadania marihuany. Złożył wyjaśnienia, w których szczegółowo opisał w jaki sposób wszedł w jej posiadanie poprzedniego dnia. Oświadczył więc, że bezpośrednio przed zatrzymaniem spotkał znanego mu A. A. (1) o którym wiedział, że tenże handluje środkami odurzającymi. Zapytał go więc czy ma coś do sprzedania. A. A. (1) miał go wtedy zapytać za ile chce kupić tej marihuany, a P. R. (2) odpowiedzieć, że za 10 zł. Wtedy A. A. (1) miał udać się do swojego mieszkania, co P. R. (2) obserwował i stamtąd przyniósł mu marihuanę zawiniętą w folię, którą to później ujawnili u niego funkcjonariusze policji. Za narkotyk P. R. (2) miał zapłacić 10 zł. P. R. (2) wyjaśnił nadto, że oprócz tego od A. A. (1) kupił łącznie nie mniej niż 6,6 grama marihuany za łączną kwotę 320 zł. Siedmiokrotnie miał ją od niego kupować w marcu 2012 r., za łączną kwotę 140 zł (o wadze 3,5 grama), następnie w kwietniu 2012 r. trzykrotnie, za łączną kwotę 60 zł (o wadze 0,6 grama) oraz w styczniu 2013 r. pięciokrotnie, za łączną kwotę 120 zł (o wadze 2,5 grama).

W związku z takimi wyjaśnieniami P. R. (1) bezpośrednio po ich złożeniu, przeprowadzono przeszukanie u A. A. (1), nie ujawniając u niego środków odurzających. Podczas przeszukania A. A. (1) zaprzeczał, żeby sprzedawał P. R. (2) marihuanę. Tego samego dnia po przedstawianiu zarzutu A. A. (1) kategorycznie zaprzeczył, aby w dniu wczorajszym miał spotkać się z P. R. (2), dodając, że w ogóle nie utrzymuje z nim kontaktów. Zaprzeczył też, aby miał mu wcześniej sprzedawać marihuanę w ilościach wskazanych w zarzucie oraz w okolicznościach (czasie i ilościach) podawanych przez P. R. (1). Przyznał jedynie, że w marcu 2012 r. sprzedał P. R. (2) dwie „kulki” marihuany za 10 zł. W

związku z istotnymi rozbieżnościami w wyjaśnieniach oskarżonych zaplanowano z ich udziałem konfrontację celem ich wyjaśnienia, ale P. R. (2) nie stawiał się na nie.

Końcowo oskarżyciel przyjął, że A. A. (1) sprzedał P. R. (2) za 10 zł marihuanę o wadze 0,3 grama, co miało mieć miejsce w marcu 2012 r. Zawarł też porozumienie procesowe z tymże oskarżonym odnośnie wydania wyroku bez przeprowadzania rozprawy. Ze względu na brak takiego uzgodnienia z oskarżonym P. R. (2) oraz charakter materiału dowodowego Sąd postanowił o rozpoznaniu sprawy na rozprawie z udziałem obydwóch oskarżonych łącznie. Na rozprawie oskarżony A. A. (1) oświadczył, że nigdy nie sprzedawał P. R. (2) marihuany, a do pojedynczej z nim transakcji przyznał się w dochodzeniu ponieważ się bał zatrzymania, a funkcjonariusze policji mieli mu mówić „że tak dla niego będzie lepiej oraz że jak zapłaci 300 zł (uzgodnioną karę grzywny) to „nie będzie sądu”. Chciał też wszystko wyjaśnić podczas konfrontacji z P. R. (2) lub przed sądem.

Dowody: zeznania świadka E. P. – k. 73,

częściowo wyjaśnienia osk. P. R. – k.12,

częściowo wyjaśnienia osk. A. A. – 25,38,44, 64-65,114-115,

protokół oględzin rzeczy – k.6,

protokół zatrzymania P. R. – k.2,

protokół zatrzymania rzeczy– k.3-5,

protokół użycia testera narkotykowego – k.7,

wykaz dowodów rzeczowych – k.31,

protokoły przeszukań – k.18-19,21-22,

notatka urzędowa – k. 1,9,40

P. R. (2) ma 23 lata, jest kawalerem, nie ma dzieci. Ma wykształcenie podstawowe, nie posiada majątku, ani źródeł dochodu. Oskarżony był karany sądownie, jest poszukiwany do odbycia kary pozbawienia wolności.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego P. R. – k. 11-12,

dane osobopoznawcze – k. 13,

informacja – 69,

karta karna – k. 15-16,111-113.

A. A. (1) ma 21 lat, jest kawalerem, nie ma dzieci. Ma wykształcenie gimnazjalne, uczy się w liceum, nie posiada majątku, ani źródeł dochodu. Oskarżony był karany sądownie, odbywa karę pozbawienia wolności.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego A. A. – k. 24-25, 64-65,114-115,

dane osobopoznawcze – k. 26,

karta karna – k. 28-29,97-98,

odpisy wyroków – k.34-35,36.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego P. R. (1) w zakresie przypisanego wyrokiem czynu nie budzi wątpliwości.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych oparł się przede wszystkim na dowodach o charakterze obiektywnym, a to protokołach zatrzymania rzeczy i oględzin, ekspertyzach kryminalistycznych oraz dowodach rzeczowych. Wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) w świetle tak zgromadzonego materiału dowodowego, nie miały istotniejszego znaczenia, nie mniej przyznał się on do posiadania środków odurzających, i w złożonych w tym zakresie wyjaśnieniach szczegółowo podał w jaki sposób wszedł w ich posiadanie. W obliczu tych ustaleń zachowanie przypisane oskarżonemu P. R. (2) wypełnia zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w jego uprzywilejowanej, określonej w ust.3 tegoż artykułu postaci. Sąd podzielił bowiem tezę aktu oskarżenia, że zarzucany oskarżonemu P. R. (2) czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

Art.62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ust.1 stanowi, że, „kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”, a ust.3 tegoż artykułu, że „w wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku”. Zgodnie z orzecnictwem przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują o tym przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo; zachowanie się i sposób działania sprawcy; użyte środki; charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem; czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. Jak podkreśla Sąd Najwyższy, uwzględniać także należy odcienie umyślności, premedytację, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, przypadkowość, wpływ innej osoby, obawę przed skutkami działania (por. wyrok SN z 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27). Mając powyższe na uwadze, w realiach sprawy należało za oskarżeniem przyjąć, że przypisany P. R. (2) czyn stanowi wypadek mniejszej wagi ze względu na ilość posiadanego środka odurzającego (0,14 g) oraz jego rodzaj (marihuana).

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy oraz priorytet kar nieizolacyjnych Sąd podzielił wniosek oskarżyciela w zakresie wymierzenia P. R. (2) kary uznając, że kara 20 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 10 zł, wdrożą oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie był znaczny, kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, wskazanych już w uzasadnieniu przy rozważaniach w zakresie przyjęcia kwalifikacji z art.62 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ustalając oskarżonemu P. R. (2) wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę stosownie do treści art.33 §3 kk jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Na poczet wymierzonej kary grzywny, w związku z zatrzymaniem P. R. (1) w toku postępowania przygotowawczego Sąd zaliczył mu jego okres, tj. dwa dni. Sąd orzekł też o przepadku dowodów rzeczowych, tj. środka odurzającego zabezpieczonego u P. R. (1) na podstawie art.70 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie oskarżonego A. A. (1), przebieg postępowania przygotowawczego oraz analiza skąpego w tym zakresie materiału dowodowego, prowadzą w ocenie Sądu do wniosku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie jest wystarczający dla przyjęcia, że A. A. (1) w marcu 2012 r. sprzedał P. R. (2) dwie „kulki” marihuany (0,3 g) za 10 zł.

Skierowanie przeciwko temu oskarżonemu postępowania, od początku opierało się wyjaśnieniach oskarżonego P. R. (1), który podał, że ujawnione u niego środki odurzające w dniu 17 stycznia 2013 r. zakupił tego samego dnia właśnie od A. A. (1). P. R. (2) wyjaśnił przy tym o szczegółach towarzyszących tej transakcji. Pomówił też A. A. (1) i o dokonywanie innych w tym i w marcu 2012 r., kiedy to miał zakupić od A. A. (1) siedmiokrotnie marihuanę o łącznej wadze 3,5 g za 140 zł. Łącznie w okresie od marca 2012 r. do stycznia 2013 r. miał zakupić od współoskarżonego 6,6 g marihuany za 320 zł (takiej też treści przedstawiono następnie oskarżonemu A. A. (1) zarzut). Dowód w postaci wyjaśnień P. R. (1) został przez Sąd uznany za całkowicie niewiarygodny, nie mogący stanowić podstawy ustaleń w zakresie orzekania o odpowiedzialności karnej A. A. (1). Co więcej, analiza przebiegu postępowania przygotowawczego wskazuje na to, że i oskarżyciel odmówił im waloru wiarygodności, skoro treść zarzutu aktu oskarżenia została ograniczona do jednokrotnej sprzedaży P. R. (2) marihuany, czego A. A. (1) dopuścić się miał niemal rok wcześniej, w marcu 2012 r. Tym bardziej, że P. R. (2) wyjaśnił, że w tym czasie od A. A. (1) marihuanę kupował siedmiokrotnie za łączną kwotę 140 zł. Na dalsze wątpliwości w zakresie wyjaśnień oskarżonego P. R. (1) wskazuje i to, że na okoliczność transakcji (poza styczniową z 2013 r.) z A. A. (1) nie podał, żadnych, istotnych towarzyszących im okoliczności (miejsca, czasu, sposobu ich dokonywania). W związku z tym i zaprzeczeniem przez oskarżonego A. A. (1), aby dokonywał transakcji o których wyjaśniał P. R. (2) podejmowano w postępowaniu przygotowawczym próby ich weryfikacji, jednakże na zaplanowane konfrontacje stawiał się jedynie oskarżony A. A. (1). Próby takie podejmował i Sąd, dążąc do doprowadzenia oskarżonego P. R. (1) na rozprawę (a nawet rozsyłając za nim list gończy) niemniej zakończyły się one niepowodzeniem. Z powyższych względów wyjaśnienia P. R. (1), jako gołosłowne, nie potwierdzone żadnym innym dowodem należało w całości odrzucić podczas ustalania stanu faktycznego w zakresie zakupu przez niego środków odurzających od A. A. (1).

W orzecznictwie wskazuje się, że każde pomówienie powinno być oceniane z całą ostrożnością z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu, powinno podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu (por. OSNKW 1985, z. 11-12, poz. 103, OSNKW 1976, z. 6, poz. 83). Konieczność szczególnie ostrożnego podejścia do pomówień, powoduje, że dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 r., sygn. II AKa 198/08). Ponadto przy ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego, który obciąża inną osobę, aby mogły być uznane za wystarczający w sprawie dowód, istotna jest nie tylko treść wypowiedzi pomawiającego, ale również ocena osoby, która dane treści wypowiada, jej właściwości charakteru, poziomu intelektualnego i moralnego, stanu emocjonalnego w czasie spostrzegania, zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. Akt WA 6/04). W realiach sprawy wyjaśnienia złożone przez P. R. (1) nie spełniają w/w wymagań, aby zostać uznanymi za pełnoprawny dowód, tym bardziej jako jedyny wskazujący na inkryminowane oskarżonemu A. A. (1) zachowanie.

Należy podkreślić, że oskarżony A. A. (1) im zaprzeczył, a przeprowadzone u niego przeszukanie pod kątem posiadania przez niego środków odurzających bezpośrednio po ich rzekomej sprzedaży P. R. (2) dało wynik negatywny.

Podobnie, istotnej wartości dowodowej nie można nadać wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego A. A. (1). Tenże, dowieziony do KPP w P. początkowo zaprzeczył sprzedaży środków odurzających P. R. (2), na co wskazał świadek E. P. (1) oraz sporządzona przez niego notatka (k.9). Podczas przesłuchania A. A. (1) wyjaśnił, że w marcu 2012 r. jednokrotnie sprzedał P. R. (2) dwie „kulki” (0,3 g) marihuany za 10 zł. Przyznał się więc do czegoś, co istotnie odbiegało od opisu zarzucanego mu wtenczas czynu oraz wyjaśnień P. R. (1) podającego, jak już wspomniano, że w marcu 2012 kupował od współoskarżonego marihuanę siedmiokrotnie. Swoje wyjaśnienia A. A. (1) podtrzymywał na konfrontacjach, na które nie stawiał się P. R. (2).

Zgodnie z zasadą wskazaną w art.74 §1 kpk oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności. W ramach przysługującego mu prawa do obrony może on odmówić składania wyjaśnień, i sam fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak na składanie wyjaśnień oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. W sytuacji zaś gdy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, a następnie odwołał swoje przyznanie i podał powody, dla których zadeklarował przyznanie się, to takie przyznanie się oskarżonego niezależnie od tego czy zostało odwołane, może być dowodem winy, pod pewnymi jednak warunkami. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie, w szczególności zbadaniu czy jest to przyznanie konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką wypadków oraz czy ma ono potwierdzenie w innych dowodach bądź to bezpośrednich, bądź to pośrednich (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2009 r., II AKa 63/09).

W realiach sprawy odwołane wyjaśnienia A. A. (1) nie znajdują potwierdzenia ani w dowodach bezpośrednich (wyjaśnieniach P. R. (1), którym to wyjaśnieniom z powodów jak wyżej Sąd nie dał wiary), ani jakiegokolwiek innych. Wyjaśnienia te są gołosłowne, w ocenie Sądu nakierowane na szybkie zakończenie sprawy bez postępowania sądowego (oskarżony wyraził zgodę na wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk). Składając wyjaśnienia przed Sądem oskarżony umotywowował swoją linię obrony obraną przez niego w dochodzeniu, szeroko wskazując na okoliczności, które go do tego skłoniły. Zwłaszcza jeżeli zważy się, że oskarżony A. A. (1) przyznał się do czynu, który miał popełnić niemal rok wcześniej, zaprzeczając pozostałym transakcjom z P. R. (2).

W tym stanie rzeczy, ze względu na niewiarygodność wyjaśnień P. R. (1) oraz wątpliwościami związanymi z wyjaśnieniami złożonymi w dochodzeniu przez A. A. (1) wobec braku innych dowodów wskazujących na sprawstwo tegoż oskarżonego Sąd uznał, że na podstawie tych dowodów nie można poczynić ustaleń faktycznych na podstawie których, przypisać można by mu było sprawstwo w zakresie zarzucanego czynu.

Art.5 §2 kpk, stanowi że nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego. W ocenie Sądu stopień wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego A. A. (1) w niniejszej sprawie, jest znaczny, a są to przy tym wątpliwości nie dające się usunąć albowiem możliwości dowodowe zostały w tym wyczerpane (niemożność weryfikacji wyjaśnień P. R. (1)). Zgodnie z orzecznictwem, w przypadku, jeżeli na rozprawie zachwiana zostanie wersja oskarżenia, gdyż w świetle zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia - nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (w. SN z 4 grudnia 1992 r., WR 369/90, OSP 102/1992, poz. 12). W realiach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu właśnie taka sytuacja zaszła. Postępowanie przeciwko A. A. (1) nie wykazało w sposób niewątpliwy, aby miał on sprzedawać środki odurzające P. R. (2). Zasadą postępowania karnego jest to, że ciężar dowodu obciąża oskarżyciela i to on musi udowodnić zaistnienie czynu wypełniającego znamiona określonego przestępstwa oraz sprawstwo oskarżonego. Sformułowana w art.2 §2 kpk zasada prawdy materialnej wprowadza w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, przez które rozumie się ustalenia udowodnione, czyli takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako, że on sam korzysta z domniemania niewinności (art.5 §1 kpk), a nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art.5 §2 kpk). Ze względu na te zasady wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne zarówno wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, jak i wtedy gdy nie udowodniono, że jest on winny popełnienia zarzucanego mu czynu przestępnego. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negujące tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Wyrok uniewinniający musi jednak zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wskazywana przez oskarżonego teza jest co prawda nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy. Stąd Sąd uniewinnił oskarżonego A. A. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. W związku z uniewinnieniem Sąd, na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w pkt. VII wyroku.

Orzeczenie o kosztach odnośnie oskarżonego P. R. (1), w związku z jego sytuacją majątkową uzasadnia treść przepisów cytowanych w pkt. VI wyroku.

W związku z ustanowieniem oskarżonemu A. A. (1) obrońcy z urzędu Sąd orzekł jak w pkt. V wyroku.